

man skyder over Maalet, naar man vil synderlig videre end det, Landstinget har villet. — Ændringsforslaget under Nr. 3, at „af Kommunernes Udgifter ved Alderdomsunderstøttelsen tilskyder Statskassen Halvdelen“, ja, det har jeg ikke noget imod. Man kan sige, at det er kun en Formalitet, men det er ganske vist for Statskassen en ret alvorlig Realitet, og denne Realitet komme vi rimeligvis aldrig bort fra. Det kan være haardt nok for Kommunerne efterhaanden, naar vi se, hvorledes Alderdomsunderstøttelsen stiger fra Aar til Aar, alligevel at klare det. Jeg kan derfor godt gaa med til en Gang for alle at slaa fast, at Statskassen skal udrede det halve. Jeg vil derimod beklage, om det høje Ting vil vedtage Ændringerne til §§ 1 og 2 — jeg er i alt Fald ikke i Stand til at stemme for dem.

Hørdum: Ærede Medlemmer ville fra tidligere Forhandlinger her i Tinget vedrørende Alderdomsforsørgelsesloven kende Socialdemokratiets Stilling i saa Henseende. Vi kunne være tilbøjelige til at gaa med til langt videre Forbedringer af den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov end dem, der foreligge i Lovforslaget, og dem, hvorom der stilles Ændringer i Dag. Jeg skal imidlertid udtale, at til Trods for, at vi kunne være med til langt større Forbedringer, ville vi dog kunne tiltræde de foreliggende Ændringer. Jeg antager, at de Herrer Medlemmer af dette høje Ting, som have stillet disse Ændringer, have været besjælede af de samme Tanker og Følelser, som vi Socialdemokrater nære, nemlig Ønsket om i hvert Fald at faa gennemført nogle Forbedringer i den nuværende Lov, selv om man ikke tilnærmelsesvis kan opnaa det, man kunde ønske. Jeg antager, at det er denne Tanke, der har foraarsaget den Beskedenhed, Forslagsstillerne have vist. Vi have jo gentagende fra Socialdemokratiets Side offentlig udtalt, at vi ville være med til mindre Forbedringer, naar vi ikke kunne faa de større, men have naturligvis samtidig altid ment, at ved Siden af saadanne mindre Forbedringer maatte der ikke indføres Skærpelser i Loven. Det kan man imidlertid ikke sige er Tilfældet her. Selv om disse Forbedringer gennemføres, der ere foreslaaede i Ændringsforslagene, er det ubestrideligt, at de ikke kunne gennemføres uden paa Bekostning af Skærpelser og Forværrelser paa andre Steder af Loven. Jeg sigter derved til § 1, hvor Værdighedsbetingelserne ere ganske betydelig

skærpede paa en Maade, som man meget bør fordømme. Ligeledes er der en Skærpelse i § 4 ved Indførelse af en aldeles ny Bestemmelse. Den ser jeg dog ikke saa megen Fare ved som ved Skærpelsen i § 1. Jeg beklager for øvrigt, at de ærede Medlemmer, naar de endelig have indladt sig paa at stille Ændringer, ikke ogsaa have fjernet den af Landstinget tilføjede Passus i § 4. Ikke desto mindre erkender jeg den gode Tanke, som har gjort sig gældende hos disse Medlemmer. De have sikkert bibeholdt dette for at gøre Landstinget bedre stemt for deres Ændringsforslag, og jeg vil haabe, at deres Betragtning maa holde Stik. Vil man imidlertid lægge den sidste ærede Talers Grundbetragtning til Grund for Tanken om Lovens fremtidige Skæbne, ser det jo ikke godt ud. Det ærede Medlem taler jo her paa Højres Vegne, og Højre er vel sagtens endnu Flertal i Landstinget. Man kan da tænke sig, at Loven igen vil blive reduceret til det samme, som den indeholdt, da den sidst kom fra Landstinget. Men det kan dog være, at det gaar bedre, end det blev spaaet af det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen). Det ærede Medlem udtalte sig jo, da denne Lov sidst var til Behandling, ret skarpt om Alderdomsunderstøttelsesloven, og han fremhævede med stærk Patos, at denne Lov maatte betragtes som en Samfundsgave til de fattige. Jeg mente, at det ærede Medlem ikke burde tale saa stærkt om denne Lov som en Samfundsgave, eftersom Kommunerne i Forvejen have en Forsørgelsespligt over for fattige. Det er altsaa kun en Smule Forandring ved den Forsørgelsespligt, Kommunerne have, som er kommen frem ved Alderdomsunderstøttelsesloven. Det ærede Medlem maa jo ogsaa erindre, at denne Lov ikke gik alene igennem, men at der, den Gang Loven blev vedtagen, blev indført en Skat, som de fattige ikke bidrage saa lidt til; det var Ølskatten. Det ærede Medlem ved meget godt, at naar vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven, saa fik vi som Ækivalent en Ølskat. (Afbrudelse af N. Andersen). Jeg hører det ærede Medlem sige, at de fattige betale ikke Ølskat; jo, for saa vidt de drikke bajersk Øl, betale de Ølskat, men i ethvert Fald kunne vi være enige om, at den store Arbejderklasse yder et stort Bidrag til de mange Millioner, der komme ind i Statskassen ved Ølskatten. Det turde derfor være sikkert, at der ikke er nogen stor Grund til at raabe saa stærkt paa,